

Ora Shpëtimi

Në përjetësi nuk ka shpëtim, nëse ka, engjëjt e rënë do të jetë i shpëtuar. Në përjetësi Perëndia nuk e kursejnë as të shpëtuar, për shpëtimin e Perëndisë është zbuluar për herë ajo është quajtur sot. Keni humbur vdesin vijim të gjykit të veprave të tij, si ata janë tashmë nën dënimin e përjetshëm. Por për ata që vdesin me Krishtin (kur ata besojnë), rishfaqen një krijim të ri ku është përmbushur qëllimi i Perëndisë dhe të lëvizin për në përjetësi pjesëmarrës të jetës në Perëndinë.

Ora Shpëtimi

“Ai i thotë, unë ta kam plotësuar në kohë të pranueshme dhe kam ndihmuar në ditën e shpëtimit, Ja, pra, koha e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit”(2 Korintasve 6: 2)

Qëllimi i Përjetshëm i Perëndisë

Cili është qëllimi i përjetshëm i Perëndisë? Qëllimi i përjetshëm i Perëndisë është shpëtimi i njeriut?

Gabimet doktrinale që kanë lindur gjatë shekujve se si është shpëtim në Krishtin është për shkak se ata nuk do të mund të identifikojë cili është qëllimi i përjetshëm i Perëndisë. A nuk e konsiderojnë premtimin e shpëtimit nuk është i përjetshëm, që nga dera e shpëtimit, e cila tani është e hapur, ditë do të mbyllet.

Qëllimi i Perëndisë në Krishtin po, kjo është e përjetshme sepse ajo filluar në përjetësi dhe të përjetësohet në përjetësi. Edhe pse grantit shpëtim jete të përjetshme për ata

që nga ajo janë arritur në përjetësi nuk ka shpëtim.

Paul prezantoi qëllimin e përjetshëm të Perëndisë për të krishterët në Efes: “Dhe zbuloi për ne misterin e vullnetit të tij sipas pëlqimit të tij që ai kreu në Krishtin, që të konvergojnë në Krishtin të gjitha gjërat, në plotësinë e kohës, të dyja të cilat janë të në qiell dhe që janë mbi tokë “(Efesianët 1: 9 -10).

Perëndia e ka bërë të njohur vullnetin e tij (plasarituri mister i fshehur) se propozuar dhe rënë dakord (kënaqësinë), që të konvergojnë në Krishtin të gjitha gjërat, të dyja të cilat janë në qiell, si ato në tokë, kështu që (qëllimi) në të gjitha ai është shquar (të lartë, sublime, i shquar).

Si ‘plasarituri misterin e vullnetit të tij’ Perëndia, nuk ka arsye për argumentin se njeriu nuk i kuptojnë pyetje rreth shpëtimit duke pasur një mendje të fundme. Si Perëndia i hapur misterin e vullnetit të tij është sepse njeriu është në gjendje të kuptojnë plotësisht qëllimet e tyre.

Qëllimi i përjetshëm i Perëndisë është specifik: preeminence e Krishtit për çdo send “Ai është kreu i trupit, i kishës; është fillimi, i parëlinduri nga të vdekurit, që në çdo gjë ai mund të jetë i pari “(Kolosianëve 1:18); “Dhe kështu për tani, kisha, urtësia i shumëfishtë i Perëndisë të jetë i njohur për të principatave dhe pushteteve në vendet qiellore, sipas qëllimit të përjetshëm që ai bëri në Jezu Krishtin, Zotin tonë” (Ef 3:10 -11).

Qëllimi i përjetshëm është në bazë të sovranitetit të Perëndisë, dhe kurrë nuk mund të revokohet ose shfuqizohet nga ndonjë krijesë, që nga qëllimi i tij nuk është i bazuar në njerëz apo diçka që është i rrufeshëm. Kjo është arsyeja pse ne e dëgjojmë echo: “Sepse të gjitha premtimet e Perëndisë janë në atë po, dhe në atë Amen, për lavdi të Perëndisë për ne” (2 Korintasve 1:20).

Tani, të gjitha premtimet krijuara nga Perëndia, të gjithë

takohen në Krishtin dhe Ai është plotësisht e angazhuar për lavdinë e Perëndisë që është shpallur në ata që janë të shpëtuar.

Ngatërruar qëllimin e Perëndisë, e cila është e përjetshme, dhe shpëtimin në Krishtin, i cili është laik, ka ngritur shumë gabime doktrimore, sepse shpëtimi është i kufizuar në kohë të quajtur 'sot'.

Perëndia e shpëton njeriun 'sot', si një ditë e provës do të mbyllet, dhe do të jetë i njohur (i qartë) gjykimit të Perëndisë që ishte në Adamin. Shpëtimi është për përjetësinë, por nuk është një qëllim i përjetshëm për të kursyer kohë të pacaktuar, pasi që Perëndia nuk do të shpëtojë në përjetësi.

Shpëtimi është për herë ajo është quajtur 'sot'. Ndarë kohë për ndihmën e Perëndisë është 'tani'. Megjithatë, qëllimi i përjetshëm i Perëndisë në Krishtin është për përjetësi, për preeminence e Krishtit për çdo send është diçka përjetësinë relevante.

Qëllimi i Përjetshëm dhe Shpëtimi

Qëllimi i përjetshëm që Perëndia i themeluar para shekuj herë është preeminence e Krishtit për çdo send. Dhe çfarë është preeminence e Krishtit? Parëbirnisë i Krishtit mes të shumë vëllezërve [“... kështu që ai të jetë i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve”](#) (Romakëve 8:29).

Kjo është për shkak se, përveç Krishtit për t'u ulur në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta, me të gjitha gjërat nën këmbët e tij, ai ishte bërë edhe kreu i kishës, e cila është trupi i tij. Pali tregon që Krishti është i lidhur me vëllezërit e tij shumë, kështu që plotësia e saj mbush të gjitha në të gjitha (Gjoni 01:16; Efesianëve 1:21 -23).

Për të çojë në efektin e përjetshme qëllim (pasi këshilla e

vullnetit të tij), i cili është preeminence e Krishtit për çdo gjë, është themeluar në përjetësi krijimin e njeriut sipas shëmbëlltyrës dhe ngjashmërisë së Perëndisë.

E gjitha filloi kur ai u tha: **“Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë dhe në ngjasim”** (Zan 01:26). Njeriu u krijua i përsosur (image dhe ngjashmërinë), me liri të plotë (Nga çdo pemë Ha bile lirisht Zanafilla 02:16), të vënë në një vend i përkryer (Zanafilla 2:15), me një rregull të përcaktuar (nuk hani atë) dhe njohuri të domosdoshme për të ushtruar vullnetin e tyre të lirë (me siguri vdes).

Njeriu u ndal duke besuar në fjalën e Perëndisë dhe na dha shqisat e tij.

Eve pa që pema ishte e mirë për t’u ngrënë, të këndshme për syrin dhe të dëshirueshme për ta bërë një të mençur (epshit), nuk iu bindën Perëndisë dhe hëngri nga pema dhe i dha Adamit, duke harruar se ishin paralajmëruar për të mos ngrënë (Zanafilla 3 : 6).

Njeriu mëkatuar dhe ishte i lirë të jetës që është në Perëndinë. Ai vazhdoi që të jetë (i ndarë) i vdekur përpara Perëndisë. Pushuar të jetë një pjestar i jetës atje dhe vjen nga Perëndia, krijimin e armiqësi midis Perëndisë dhe njerëzve.

Megjithatë, rënia e Adamit nuk ishte një pengesë për të qëllimit të përjetshëm, sepse sipas provanisë së tij, Qengji i Perëndisë, u vra para themelimit të botës në shëlbimin e njerëzimit (1 Pjetrit 1: 9 -20).

Të gjithë ata që i binden së vërtetës, që është, që besojnë në mesazhin e ungjillit, jo sipas veprave të tyre të drejtësisë, por sipas qëllimit të tij dhe sipas hirit, që është në Perëndinë, janë të krijuara përsëri burra shpirtërore, për një shpresë të gjallë (1 Pjetri 1 : 3 dhe 23).

Shpëtimi në Krishtin është shpallur për të gjithë njerëzit e

humbur në Adamin, dhe të gjithë ata që pranojnë shpëtimin e mrekullueshme janë të rilindur (rikrijuar), sipas Perëndisë në drejtësinë dhe shenjtërinë e së vërtetës.

Qëllimi i përjetshëm nuk është deklaruar në burrat mishore dhe tokësore, por që qëllimi është themeluar në burrat shpirtërore dhe përkatësisë në qiell (1 Korintasve 15:45 -49).

Njeri i ri u krijua në paqe me Perëndinë, imazhin dhe ngjashmërinë e atij që përsëri të prodhuar ato sipas fjalës të së vërtetës, që është një pasardhës i pakorruptueshëm “është tokësori janë ata gjithashtu janë dhe tokësorët; dhe është qiellori, të tillë do të jenë edhe qiellorët. Dhe sikurse mbartëm shëmbëllimin e tokësorit, do të mbartim edhe shëmbëllimin e qiellor “(1 Kor 15:48 -49).

Perëndia e shpëtoi njerëzit pas virtytit të tij të mrekullueshme (mëshirës) dhe hirit “Por ju jeni një fis i zgjedhur, priftëri mbretërore, një komb i shenjtë, një popull të veçantë, që të mund të shpallin lëvdimet e atij që ju thirri nga terri në dritën e tij të mrekullueshme “(1 Pjetri 2: 9). Ai i shpëtoi dhe post në krishterëve fjalën e pajtimit. Ruaj nuk ishte e mjaftueshme, sepse sipas qëllimit të përjetshëm (i cili është preeminence e Krishtit), Ai zgjodhi (i zgjedhur) i shpëtuar, jo-besimtarët, sipas hirit të tij që të jetë i ndershëm dhe i shenjtë para tij.

Perëndia e shpëtoi burra sipas hirit të Tij dhe sipas qëllimit të tij të përjetshëm (vlerat, superioritetin e Krishtit), dhe pastaj të marrë nga fëmijët, sipas asaj që është paracaktuar dorën ante. Të gjithë ata që besojnë në Krishtin janë të shpëtuar dhe pranimit birësinë hyjnore, që Krishti është i parëlinduri në mes vëllait shumë. Kjo është, në qoftë se dikush nuk dëshiron të jetë një fëmijë i Perëndisë duhet të refuzojë ungjillin e hirit, që nga të gjithë ata që janë të shpëtuar në Krishtin nuk do të ketë një tjetër destinacion: jemi bij të Perëndisë, sipas qëllimit të përjetshëm: preeminence e Krishtit si kreu i kishës.

Tani zgjedhja dhe paracaktimi janë sipas qëllimit të përjetshëm të Perëndisë për të konvergojnë në Krishtin të gjitha gjërat. Ndryshme është shpëtimi, e cila është sipas mëshirës së Tij, të hirit dhe dashurisë. Në dashuri, mëshirë dhe mëshirë Perëndia çliron të gjithë njerëzit nga skllavëria e gjendjes për mëkatin dhe, sipas qëllimit të tij të përjetshëm, këta njerëz janë bërë bij të Perëndisë, që Krishti është i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve.

Shpëtim

Ministria e Jezusit ishte që të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur [“Sepse Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur”](#) (Luka 19:10). Sipas a’visão ‘monergistic, ne mund të konsiderojmë se’ zgjedhur ‘dhe’ paracaktuar ‘, në fund të fundit nuk ka humbur.

Teologjia e hirit të lirë tregon se humbur kurrë nuk kishte një shans për të shpëtuar, dhe i zgjedhur dhe i paracaktuar, kurrë nuk kishte mundësi për të marrë humbur. Tani ekziston një kontradiktë e madhe midis asaj që Jezusi tha, dhe ata predikojnë mbështetësit e hirit të lirë, që nga Jezusi erdhi, në kërkim të asaj që e kishte humbur në mënyrë efektive, dhe ata demonstrojnë se disa kurrë nuk ka humbur, sepse Perëndia i shpëtoi ata nga zgjedhjet dhe paracaktimi para se ata janë të humbur.

Megjithatë, ajo që ne shohim në shkrimet e shenjta, është që të gjithë njerëzit ishin të humbur, dhe se Krishti erdhi për të marrë ato dhe për të shpëtuar ata.

Duket nga teksti, të cilat në mënyrë efektive burra u humbur në Adamin, dhe se Jezusi erdhi në kërkim të të humburve, nuk e shpëtoi (Luka 19:10). Me fjalë të tjera, Jezusi nuk ishte në një make-besoj, duke kërkuar për dikë që është humbur me sa duket, por që në fund të fundit nuk ishte i humbur, si

teologjik predikojnë ndjekësit e “hirit të lirë”.

Jezusi erdhi për të shpëtuar njerëz të humbur si rezultat i një dënimi të mëparshëm. Nuk ka kontradiktë! Së pari ata njerëz humbën në Adamin, dhe pastaj të ofrohet nga Perëndia shpengimit të lirë.

Perëndia kurrë nuk ka dërguar njerëz në ferr si bazë të sovranitetit të tyre, si një tiran. Para, të gjithë njerëzit janë gjykuar dhe dënuar në Adamin. Sipas dënimit të Ademit është se burrat të ndjekin në shkatërrim.

Por Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëm, që nga të gjithë ishin nën dënim. Tani të gjithë ata që vdesin pa shpëtimin zbuloi drejtësinë e Perëndisë, për të dënuar me vdekje më poshtë përjetshme “[Por në qoftë se padrejtësia jonë demonstron drejtësinë e Perëndisë, ç’do të themi? A është Zoti i padrejtë, i shkakton zemërim](#)” (Romakëve 3: 5).

Tani dashuria e Perëndisë në dhënien Biri i Tij nuk do të zhvlerësojë drejtësinë dhe paanësinë e tij: kjo nuk është për shkak se Jezusi vdiq si çmim për shpengimin e të gjithë, që ata që janë nën dënim nuk do të dënohet. Perëndia nuk tregohet i anshëm, Shpirti që mëkaton do të vdesë, dhe fajtori nuk do të mbahet i pafajshëm.

Dashuria e Perëndisë është e qartë nga të flijimit të Krishtit mbi kryqin e Kalvarit. Shumë më e dukshme është dashuria sepse Ai vdiq për mëkatarët. Besimtarët është ofruar një jetë të re, sepse “jeta” e trashëguar nga Adami nuk e mban gjykimin të Perëndisë: për të vdekur dhe të varrosur me Krishtin.

Zoti është i drejtë, dhe të gjithë ata që janë të lindur sipas vullneti i mishit, vullnetit të gjakut dhe vullneti i njeriut, pjesa e natyrës earthling njeriut, dhe për këtë arsye janë dënuar para Perëndisë për mosbindjes së Adamit “[Sepse, ashtu si me anë të një Vepra erdhi për të gjykimin, mbi gjithë njerëzit për dënimin ...](#)” (Romakëve 5:18).

Shpëtimi është ofruar sot (tani), që nga:

- nesër nuk i përket njeriut;
- gjykimi ka ndodhur tashmë dhe të gjithë njerëzit janë të dënuar, dhe ka nevojë për shpëtimin 'sot';
- në qoftë se dënimi ishte në të ardhmen, vetëm pas bindje ishte e drejtë ofertë shpengim;
- para se të bëhej bota nuk kishte asnjë ofertë e shpëtimit, jo nga zgjedhjet dhe jo nga paracaktimit.

Ajo do të jetë counter intuitive Perëndia japë shpëtimin për njeriun në mënyrë që një gjykim dhe një bindje se nuk kishte ndodhur. Por Jezusi erdhi për të kërkuar të humburën, sepse të gjithë së bashku u kthye mënjanë, nuk pati asnjëri që të kërkojë Perëndinë.

Nëse shpëtimi është sipas zgjedhjes dhe paracaktimit, ditë në kohën e duhur do të ishte në përjetësi, para se të bëhej bota. Si "kohës së arsyeshme" mund të jetë sot në qoftë se zgjedhja dhe paracaktimi është para se të bëhej bota? Si Perëndisë është "këtu dhe tani" dita e shpëtimit, nëse të gjithë të lindur me një destinacion të caktuar?

Jezusi nuk erdhi për të gjykuar njerëzimin sepse të gjithë ishte tashmë nën dënim ["Ju gjykoni sipas mishit, unë nuk gjykoj asnjëri"](#) (Gjoni 08:15). Nëse Jezusi shpall drejtësinë mbi njerëzit, do të shfuqizojë vendimin e themeluar në Eden ["Dhe nëse ndokush i dëgjon fjalët e mia dhe nuk beson, unë nuk e gjykoj; sepse unë nuk erdha për të gjykuar botën, por ta shpëtoj botën"](#) (John 00:47).

Jezusi sigurisht për të treguar bindjen e njerëzve ai erdhi për të shpëtuar: ["Kushdo që beson në të nuk dënohet, por ai që nuk beson tashmë është dënuar ..."](#) (Gjoni 03:18).

Është e besueshme për t'u marrë parasysh se Perëndia ka vendosur ata që do të shpëtohen para botës ishte përmes sovranitetit ose gjithëditurinë e saj, në qoftë se njerëzit nuk e kishte humbur ende?

Tani Adami ishte i lirë në çdo mënyrë, dhe në qoftë se ai nuk e kishte ngrënë frutin?

Por Perëndia është të dish të gjitha gjërave nga gjithëditurinë e tij, megjithatë, kurrë nuk e detyrojnë Ademin për të ngrënë frutin e ndaluar. Si për të përcaktuar para se të dorës që do të shpëtohet në qoftë se dikush nuk e kishte humbur madje?

Që Perëndia askush shtyp, ne kemi sovranitetin dhe dijëni enciklopedike e Perëndisë nuk ka marrë askënd për të marrë vendime kundër vullnetit të tyre [“Nga Plotfuqishëm nuk mund të arrijnë, është e shkëlqyer në pushtet, por askush shtyp në gjykatë dhe madhështinë drejtësia”](#) (Job 37:23).

Perëndia e dinte se njeriu do të mëkatojnë, dhe sovranë nuk ndërhyjnë me vendimin e njeriut. Përkundrazi, Perëndia ia hapi një derë të re në Krishtin, Adami i fundit, në mënyrë që pasardhësit e Adamit të parë realizohet përmes mesazhit të ungjillit që ju duhet të vendosni ato për shpëtim.

Pa dikush shtypësh për të bërë zgjedhje, Perëndia sovran vazhdon qëllimin e përjetshëm për të konvergojnë në Krishtin të gjithë ta justifikuar. Që ankohen njeriut të Perëndisë? Nga mëkatet e tij! Por Perëndia ka paracaktuar njeriun në shkatërrim, dhe ende fajin?

Njeriu u krijua i destinuar të mëkatojnë? Ajo nuk i është dhënë vullnet të lirë?

Tani ajo që ne shohim është se zgjedhja dhe paracaktimi i referohen qëllimit të përjetshëm që është preeminence e Krishtit mbi të gjitha gjërat, dhe jo në lidhje me shpëtimin.

Shpëtimi është për ata që janë të humbur. Shpëtimi (është pas shkatërrimit) është pas shkatërrimit, sipas qëllimit të përjetshëm, që është para shkatërrimit. Sipas qëllimit të përjetshëm Qengji u vra, se ai ka marrë lavdinë, nderimin përmbi çdo emër [“Çfarë me zë të lartë: I denjë është Qengji që](#)

u ther, të marrë fuqinë, dhe pasurinë, dhe diturinë, dhe forcën dhe nderin, dhe lavdinë, dhe bekimin “(Zbulesa 05:12); “Dhe të dashur atë të gjithë banorët e dheut, emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin e të Qengjit të jetës, që ishte vrarë që nga krijimi i botës” (Zbulesa 13: 8).

Shpëtimi nuk është nga oferta Qengjit, në qoftë se jo të gjithë njësoj do të jetë i shpëtuar. Furnizimi me mish qengji është sipas qëllimit të përjetshëm, se Krishti do të merrni fuqi dhe lavdi përmbi çdo emër që është quajtur.

Shpëtimi është për ata që bëhen marrë pjesë prej mishi dhe gjakut të Qengjit, për nga besimi vdesin, janë varrosur dhe rishfaqen me Krishtin një krijesë të re “Për të kjo se Krishti vdiq dhe u ringjall, dhe jetoi përsëri, për të të jetë Zot i të dy gjallëve dhe të vdekurve “(Romakëve 14: 9).

Vdekja dhe ringjallja e Krishtit ishin të krijojë me kryelartësi e tij për të vdekur dhe të jetesës. Por ringjallja është se humbur janë freskuese “Ka edhe si figurë tani kursen us-pagëzim, e jo duke e lënë mënjanë e ndyrësisë së mishit, por përgjigjen e një ndërgjegjeje të mirë te Perëndia me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit “(1 Pjetri 3:21).

Perëndia nuk e kursejnë askënd në përjetësi, sepse shpëtimi është për kohën e njerëzve të quajtur ‘sot’. ‘Tani ju kursen’, që është, Perëndia në përjetësi nuk përcaktohen dhe nuk paracaktuar askënd për shpëtim.

Apostulli Pal në interpretimin e shpallur nga profeti Isaia, i cili tha: “Kështu thotë Zoti: Në kohën e hirit unë do të kënaq, dhe në ditën e shpëtimit unë do të të ndihmojë, dhe të ju, dhe do të bëj aleancën e popullit, restaurardes tokës ... “(Isaia 49: 8), tregon se këtu dhe tani është koha e pranuar nga Perëndia. Që është, ai nuk ka pranuar dikush në përjetësi siç thotë ‘vizion monergistic’ ose ‘ungjill’ i dytë Calvin dhe Arminius. Nëse Perëndia e kishte paracaktuar ose zgjedhur disa për shpëtimin: “Ja, këtu” nuk do të ishte koha e shpëtimit (2

Korintasve 6: 2).

Kjo tregon se në përjetësi themeluar qëllimin e përjetshëm të Perëndisë se në të gjitha gjërat Krishti kishte epërsi. Sipas qëllimit të tij të përjetshëm, atyre që besojnë në Krishtin për shpëtimin, që është, pranimi pije ujë është një burim që gufon në jetë të përjetshme janë të zgjedhur dhe të ka paracaktuar që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Krishtit, bashkë-trashëgimtarë me Krishtin, Ai dhe parëlinduri në mes të shumë vëllezërve.

Në përjetësi nuk ka shpëtim, nëse ka, engjëjt e rënë do të jetë i shpëtuar. Në përjetësi Perëndia nuk e kursejnë as të shpëtuar, për shpëtimin e Perëndisë është zbuluar për herë ajo është quajtur sot. Keni humbur vdesin vijim të gjykimit të veprave të tij, si ata janë tashmë nën dënimin e përjetshëm. Por për ata që vdesin me Krishtin (kur ata besojnë), rishfaqen një krijim të ri ku është përmbushur qëllimi i Perëndisë dhe të lëvizin për në përjetësi pjesëmarrës të jetës në Perëndinë.

Kjo është arsyeja pse apostulli Pal në shkruar Timoteut demonstruar se Perëndia na kursen në kohë e cila quhet 'sot', në kohë të pranueshme. Ju duhet të dëgjoni për ftesën At i Përjetshëm se ungjilli paraqet: [“Prandaj, sikurse thotë Fryma e Shenjtë: Nëse sot ju dëgjoni zërin e tij, mos jini zemërgur ...”](#) (Hebrenjve 3: 7).

Zëri i Shpirtit rezonon 'sot', dhe ata që dëgjojnë mund ta pranojnë atë apo jo. Por ata që e dëgjojnë dhe nuk e kundërshtoni Frymën janë të shpëtuar. Ruhën janë quajtur me një thirrje të shenjtë, sipas qëllimit të përjetshëm që është preeminence e Krishtit, dhe janë bërë bij të Perëndisë, shenjtorë dhe të paqortueshëm [“Kush na ka shpëtuar, dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo sipas veprave tona, por sipas qëllimit të tij dhe sipas hirit, që na u dha në Krishtin Jezus përpara fillimit të kohëve”](#) (2 Tim 1: 9).

“Zgjedhjet” është sipas qëllimit të përjetshëm dhe 'grace'

është e dhënë sipas Krishtit. Por të dy hiri dhe qëllimi i përjetshëm janë përpara fillimit të kohëve, pasi ata erdhën nga Krishti.

Perëndia e shpëtoi Palin dhe Timoteun sipas fuqisë që është në ungjill (2 Tim 1: 8), sepse ne e dimë se ungjilli është fuqia e Perëndisë për të gjithë ata që besojnë (Gjoni 1:12; Rom 1:16; 1 Kor 1:24).

Apostulli Pal kishte një argument për ata që nuk besonin në ringjalljen e të vdekurve, e cila është gjithashtu e vlefshme për monergistas: “Nëse njerëzit e unë luftuan kundër këtyre kafshëve në Efes si njeri, çfarë e bën atë të meritoja, në qoftë se të vdekurit nuk ringjallen? Të hamë dhe të pimë, sepse nesër do të vdesim “(1 Korintasve 15:19).

Ky argument është krejtësisht relevante! Siç është e pamundur të presim dikë në Krishtin sipas pikëpamjes monergistic, në qoftë se nuk ka asnjë mënyrë për të përcaktuar se kush është apo nuk është i paracaktuar për shpëtim? Rekomanduar është për të ngrënë dhe të pirë, për në qoftë se ju jeni një nga ata i zgjedhur për shpëtim do të jetë i shpëtuar. Por në qoftë se ju nuk keni fat të tillë, të paktën jo jetoi në kërkim të një shprese të vdekur.

Shumë të dashur, le të konsiderojmë se çfarë thotë Fryma “Sepse ai është Perëndia ynë dhe ne jemi populli i kullotës së tij dhe kopeja për të dorës së tij Nëse sot ju dëgjoni zërin e tij, mos jini zemërgur ...” (Psalmi 95:. 7 -8).